

ΝΕΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ «ΡΗΤΟΡΩΝ ΠΟΛΥΦΘΟΓΓΩΝ»

Υπό Ίωσηφ μοναχοῦ Βιγλιώτου (Αγιορείτου)

Β' μέρος

Αυτά... ἐκθέτουν τον καθηγητή
καί τον καταβιβάζουν σε θρανίο «ἀδιάβαστου μαθητή»

«Σάν τά χορτάρια οἱ ἁμαρτωλοί καί οἱ ιδέες τους. Ξεραίνονται γρήγορα».⁽¹⁾

Πρός τον Ἀθανάσιο,

Ἀγαπητέ ἀδελφὲ, χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε

Μοῦ ἐκθειάζεις τόν κ. Γιανναρά καί τά δημοσιεύματά του, χωρίς νά ἐστιάζεις, ὅπως διαπίστωσα, στά λεγόμενά του. Οἱ φιλόσοφοι καί οἱ αἰρετικοί ἔλεγαν πολλές ἀλήθειες, ποτισμένες ὅμως μέ τό δηλητήριο τῆς πλάνης. Αὐτό ἐννοοῦσε ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ὅταν ἔλεγε, «Οἱ κάπηλοί σου νοθεύουν τό κρασί μέ νερό».⁽²⁾ Αὐτό συμβαίνει καί μέ τόν προαναφερόμενο.

Ἀπό τό ... «κίτρινο» (χρωματικά) βιβλίο του «Ἐνάντια στή θρησκεία»⁽³⁾ ἐπέλεξα τρία ἀποσπάσματά του. Τά δύο πρῶτα πού ἀφοροῦν τήν μετάνοια δέν ἀπαξιώνουν ἀπλῶς κάποιες λέξεις, ἀλλά καί τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο εἰπώθηκαν. Φυσικά ἀπαξιώνονται καί τά πρόσωπα πού τά εἶπαν. Στό τρίτο ἀπόσπασμα ἀποτυπώνει τήν μεταθανάτια μηδενιστική του διακήρυξη καί τήν ἐπιθυμία του γιά ἀνυπαρξία καί ὄχι ὕπαρξη «εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Θά ἀσχοληθοῦμε μέ τίς ιδέες του αὐτές, ἀφ' ἐνός γιατί χρειάζεσαι μιᾶ ἀπάντηση, ἀφ' ἑτέρου, διότι σύμφωνα μέ τόν Ἅγιο Φῶτιο, ὅταν «τό λάλον θράσος»⁽⁴⁾ «βλάψει κάτι σεβαστότερο, ἐννοῶ τήν εὐσέβεια, τότε ἔχομε ἐντολή νά μή δεχόμαστε ἀδιάφορα τήν προσβολή οὔτε νά ἐνεργοῦμε σιωπηλά μέ τόν ἐχθρό στόν προπηλακισμό τοῦ σεβάσματος»⁽⁵⁾ γιατί «ἡ σιωπή προκαλεῖ μᾶλλον τήν ἀσέβεια νά ἀποθρασύνεται ἐναντίον τοῦ λόγου».⁽⁶⁾

Α'

Διαβάζομε τό α' ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου του: «Ἀντίστοιχα ἐμμένει (ἡ ἐκκλησιαστική «ὀρθοδοξία») στή γλῶσσα καί στή νοοτροπία δικανικῶν κυρίως, σέ ἄλλες ἐποχές, προτεραιοτήτων: στό ψυχολογικό σύνδρομο τῶν σχέσεων ἀφέντη-δούλου. Γι' αὐτό καί ἡ ἐπίμονη, πληθωρική (κατά κόρον) ἐπανάληψη αἰτημάτων γιά **«συγγνώμη», «ἄφεση», «ἐξάλειψη», «καθαρό»** τοῦ ἀνθρώπου ἀπό **«ἁμαρτήματα, «ἀνομήματα, «ἐγκλήματα», «παραπτώματα»**.⁽⁷⁾ Στό β' ἀπόσπασμα λέει: «Τό πρωτεῦον (κυριαρχικό) αἶτημα στή γλῶσσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς «ὀρθοδοξίας» σήμερα εἶναι γιά **«ἐλεος»** γιά **ἀμνήστευση** ἀπροσδιόριστων ἐνοχῶν, **ἀκαθόριστων ὀφλημάτων»**.⁽⁸⁾

Εἶναι ἐμφανές τό ἀπαξιωτικό καί εἰρωνικό του ὕφος πού θυμίζει «νέο Γολιάθ, ὕψους τεσσάρων πήχεων καί σπιθαμῆς μιᾶς».⁽⁹⁾ Λέει ὁ Σολομών: «Στόν ἄφρονα ὅλα εἶναι ἀντίθετα».⁽¹⁰⁾ Καί ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης σχολιάζει: «Αὐτοί πού θεωροῦν σοφία στό νά ἀντιλέγουν καί σ' αὐτά πού λέγονται σωστά σοφέ, καί στούς ἑαυτούς τους προσάπτουν ἀτιμία καί φανερώνουν ὅτι βγῆκαν ἔξω ἀπό τούς σωστούς λογισμούς. Γιατί **σοφὸ εἶναι αὐτό πού εἶναι ἀληθινόν... ἐνῶ τό ψέμα εἶναι φοβερό, ἀκόμα κι ἂν στολίζεται μέ ἱκανότητα στό λόγο καί στή γλαφυρότητα»**.⁽¹¹⁾

Κατ' ἀρχάς δέν ὑφίσταται, ὅπως φαντάζεται «σύνδρομο σχέσεων ἀφέντη-δούλου». Ἡ προσευχή «Πάτερ ἡμῶν...»⁽¹²⁾ συνηγορεῖ ὑπέρ ἡμῶν. Ἀπευθυνόμεθα σέ Θεό Πατέρα καί ὄχι σέ Θεό ἀφέντη. Συνεπιμαρτυρεῖ καί ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου γιοῦ (ὄχι δούλου) πού ἐπιστρέφει στόν Πατέρα του⁽¹³⁾ (ὄχι στόν ἀφέντη του). Τό προσωνύμιο «δοῦλος τοῦ Θεοῦ» καί ἡ χρήση του στή λειτουργική γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπονοεῖ εὐτελισμό τοῦ πιστοῦ, ἀλλά ἀναδεικνύει τό ἀκριβῶς ἀντίθετο. Σημαίνει πῶς ὁ Χριστιανός ἐνσυνείδητα προτιμᾷ νά εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγινε «ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ»⁽¹⁴⁾ μέ σκοπό νά ἐλευθερώσει τό πλάσμα Του ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς κάθε ἀνθρώπινης

καταπιεστικής εξουσίας. Ὁ Χριστιανός βιώνει τὴν ἐκούσια ὑποδούλωσή του στό Χριστό ὡς πράξη ὑπέρτατης ἐλευθερίας ὅπως ἡ Θεοτόκος, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Ἄς θυμηθοῦμε: α) «ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου»,⁽¹⁵⁾ εἶπε ἡ Θεοτόκος. β) Ὁ πρεσβύτερος Συμεών: «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα».⁽¹⁶⁾ γ) «Παῦλος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ».⁽¹⁷⁾ δ) «Ἰάκωβος Θεοῦ καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος».⁽¹⁸⁾ ε) «Συμεών Πέτρος δοῦλος καί ἀπόστολος»⁽¹⁹⁾ κ.λ.π.

Ὁ βιαστικός ἀναγνώστης δέν θά προσέξει ἕνα σοφιστικό του τέχνασμα. Τοποθέτησε ἀλματωδῶς στό τέλος τῆς ἀπέναντι σελίδας (275) τή λέξη «*ἄφεση*» καί «*ὀφ(ει)λήματα*», οἱ ὁποῖες συνειρμικά θυμίζουν τό «Πάτερ ἡμῶν...» πού ὑπέδειξε ὁ Χριστός μας. «...*ἄφες* ἡμῖν τὰ *ὀφειλήματα* ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς *ἀφίεμεν* τοῖς *ὀφειλέταις* ἡμῶν...», εἶπε ὁ Χριστός. «Ἀπαράδεκτες *παλαιοεποχίτικες* *ιδέες*», κραυγάζει ὁ «σοφός». Δέν ἔχει νηφάλια γνώση τῆς Πίστης μας, καί γ' αὐτό, Ἀθανάσιε, διαφωνεῖ καί μέ τὰ σωστά. Εὐστοχα σημειώνει ὁ ἀββᾶς Δωρόθεος: «ἐκ τοῦ τί ἐστί (:εἶναι) τοῦτο καί τί ἐστίν ἐκεῖνο...ἄρχεται (:ἀρχίζει) καί εἰς τὰ μεγάλα καί βαρύτερα (:τά σημαντικότερα) καταφρονεῖν». ⁽²⁰⁾

Οἱ λέξεις: *συγγνώμη, ἄφεση, ἐξάλειψη, ἁμαρτήματα, ἀνομήματα, παραπτώματα* κ.λ.π. πού χρησιμοποιοῦνται στίς ἐκφωνήσεις τῶν ἱερέων καί τήν ὑμνολογία, τέθηκαν στό εἰρωνικό στόχαστρο τῆς γραφίδας του μέ τό χαρακτηρισμό «*ἀπαράδεκτες*». Δέν ἔχουν ἐπικρατήσει αὐθαίρετα, ἀλλά ἔχουν προβληθεῖ καί χρησιμοποιηθεῖ γιά τό σπουδαιότατο θέμα τῆς μετανοίας ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό μας. Συνεπῶς, δέν εἶναι δυνατόν ὅσοι ἔχουν ὑπαρξιακά καί ἄλλα προβλήματα νά ἀπαιτοῦν τήν κατάργησή τους. Ἡ αὐθαίρετη καί χωρίς ἐπιχειρήματα κατάργηση τῶν λέξεων πού ἐνοχλοῦν τόν κ. Καθηγητή δέν εἶναι ἐπιστήμη. Ἀνήκει στή σφαῖρα τοῦ ἐπικίνδυνου στοχασμοῦ καί τοῦ φτηνοῦ ἐρασιτεχνισμοῦ. Ὅμως, ὅπως σημειώνει ὁ σοφός Ἅγιος Ἰσίδωρος, τὰ δικά μας «δέν ἀποσαφηνίζονται μέ ἀπόφαση, ἀλλά με *ἀπόδειξη*...ὥστε νά μπορέσουν νά ἐρμηνευτοῦν σωστά. Ἐάν, λοιπόν, κάποιος διατυπώνοντας τή *γνώμη* του νομίζει *ὅτι* χρησιμοποιεῖ *ἀπόδειξη*, αὐτός βρίσκεται ἔξω ἀπό τόν ὅμιλο τῶν σοφῶν». ⁽²¹⁾

Ποίος εἶναι ὁ σκοπός τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο; «Χριστός Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τόν κόσμον *ἁμαρτωλούς* *σῶσαι*, ὧν *πρῶτος* εἰμι *ἐγώ*», ⁽²²⁾ ἀπαντάει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ἐπιβεβαιώνει ἡ Ἀποκάλυψη: «τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καί λούσαντι ἡμᾶς ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, ὅς παρεδόθη (Ἰησοῦς ὁ Κύριος ἡμῶν) διά τὰ *παραπτώματα* ἡμῶν καί ἡγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν». ⁽²³⁾ Ὁ κ. Καθηγητής εἶναι ἀναμάρτητος καί κήρυξε ἐπανάσταση ἐναντίον τῆς μετανοίας; Εἶπε ὁ Χριστός: α) Δέν ἦλθα νά καλέσω δικαίους, ἀλλά *ἁμαρτωλούς* *σέ μετάνοια*. ⁽²⁴⁾ β) Στό Μυστικό Δεῖπνο: «τοῦτο ἐστί τό αἷμα μου...*εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν*». ⁽²⁵⁾ γ) Στούς μαθητές Του: «ἂν τινων *ἀφῆτε* τὰς *ἁμαρτίας* αὐτῶν *ἀφίενται* αὐτοῖς...» ⁽²⁶⁾ δ) Ἄλλοτε: «καί κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) *μετάνοια* καί *ἄφεσιν ἁμαρτιῶν* εἰς πάντα τὰ ἔθνη». ⁽²⁷⁾ ε) «Περὶ σφόδρα χαρά γίνεται στόν οὐρανόν γιά ἕναν *ἁμαρτωλό* πού *μετάνοιωσε*, παρά γιά ἑνενήντα ἑννέα δικαίους». ⁽²⁸⁾ στ) Στόν παραλυτικό: «*ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι*...», ⁽²⁹⁾ καί γιά νά πεισθοῦν οἱ παρευρισκόμενοι ὅτι ὄντως ἔχει *ἐξουσία νά συγχωρεῖ ἁμαρτίας*, τοῦ εἶπε νά πάρει τό κρεβάτι του καί νά πάει στό σπίτι του. ζ) Στήν παραβολή τοῦ ἀσώτου, ὁ Πατέρας (ὅχι ὁ δυνάστης) τρέχει πρός τόν ἄσωτο γιό του (ὅχι δοῦλο του) πού ἐπιστρέφει *μετανοημένος*, τόν ἀγκαλιάζει, ἀκούει ἀπ' αὐτόν τό «Πάτερ *ἡμαρτον* (:ἁμάρτησα) καί κάνει πανηγύρι γιά τήν ἐπιστροφή του». ⁽³⁰⁾ η) Στόν παράλυτο τῆς Βηθεσδά, καί ἄλλοτε σέ μία μοιχευόμενη, εἶπε τόν ἴδιο λόγο: «*μηκέτι ἁμάρτανε*». ⁽³¹⁾ θ) Ἄλλη φορά: «Ἐάν *μετανοήσῃ* σέ σένα ὁ ἀδελφός σου, *ἄφες* αὐτῷ». ⁽³²⁾ ι) Ἐπάνω στό Σταυρό *συγχωρεῖ* τοὺς σταυρωτές Του: «Πάτερ *ἄφες* αὐτοῖς». ⁽³³⁾ ια) «Ἐάν γάρ *ἀφῆτε* τοῖς ἀνθρώποις τὰ *παραπτώματα* αὐτῶν, *ἀφήσει* καί ὑμῖν ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος· *ἐάν* δέ *μή ἀφῆτε* τοῖς ἀνθρώποις τὰ *παραπτώματα* αὐτῶν, οὐδέ ὁ Πατήρ ἡμῶν *ἀφήσει* τὰ *παραπτώματα* ὑμῶν» ⁽³⁴⁾ κ.λ.π.

Οἱ Ψαλμοί ἀναφέρονται σέ *ἐξάλειψη, ἀνομήματα, ἄφεση, ἁμαρτήματα*. Θά τοὺς καταργήσουμε λοιπόν κι αὐτούς; α) «*ἐξάλειψον* τό *ἀνόμημά* μου». ⁽³⁵⁾ β) «πάσας τὰς *ἀνομίας* μου *ἐξάλειψον*». ⁽³⁶⁾ γ) «*μακάριοι* ὧν *ἀφέθησαν* αἱ *ἀνομία*». ⁽³⁷⁾ δ) «*ἄφες* πάσας τὰς ἁμαρτίας μου» ⁽³⁸⁾ κ.λ.π. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος κήρυττε βάπτισμα μετανοίας στόν Ἰορδάνη, ὑπ' αὐτοῦ «*ἐξομολογούμενοι* τὰς *ἁμαρτίας* αὐτῶν». ⁽³⁹⁾ Ὁ Ἀπ. Ἰάκωβος: «*ἐξομολογούμενοι* ἀλλήλοις τὰ *παραπτώματα* ἡμῶν». ⁽⁴⁰⁾ Ἀφήνομε τόν Μωυσῆ, τοὺς Προφῆτες, τοὺς Δικαίους, Ἀποστόλους καί Ἁγίους πού προτρέπουν σέ μετάνοια γιὰτί «ὀχληρόν ἴσως πάντα καταλέγειν» ⁽⁴¹⁾ (: ἴσως εἶναι ἐνοχλητικό νά τὰ ἀναφέρωμε ὅλα).

Ὁ κ. Καθηγητής δέν γνώριζε τίποτε ἀπ' αὐτά; Μόνο τούς τόμους τῆς σεξολογίας ἀναδίφησε;⁽⁴²⁾ Καί ἐμεῖς θά πρέπει νά καταργήσουμε τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Πίστη μας γιά νά φανοῦμε ἀρεστοί στόν Καθηγητή πού δέν συμφωνεῖ; «Ποιός εἶναι αὐτός... πού χλεύασε καί χλευάζει τήν παράταξιν Θεοῦ ζῶντος»;⁽⁴³⁾ Ἡ «νέα ἐποχή» καί ὁ κ. Καθηγητής πού τήν ἐπαγγέλλεται, θέλουν τήν κατάργησιν τῶν προαναφερομένων καί δέν ἔχουν ἀνάγκη μετανοίας. Δύο οἱ ἀναμάρτητοι : Ὁ Θεός καί ὁ... «σοφός». Οἱ ἰδέες του αὐτές ἀνήκουν σέ αἰρετικό χῶρο, καί ὡς πρὸς τήν Πίστη μας εἶναι βραδύς, (γράφει ἀκίνητος καλύτερα), στό νά τήν προβάλλει, καί ταχύς (γράφει ἀεικίνητος εὐστοχώτερα), στό νά τήν διαβάλλει. Τά γραπτά του φανερώνουν «τόν κρυπτόν» ἔσω ἄνθρωπον. Ἀναφέρει ὁ Ὅσιος Θαλάσσιος ὁ Λίβυος: «Σημάδι τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οἱ ἐξωτερικὲς φανερές κινήσεις, ὅπως σημάδι τῶν ἄγνωστων δένδρων εἶναι οἱ καρποὶ πού προβάλλουν».⁽⁴⁴⁾ Μία ἀπὸ τίς ἐξωτερικὲς φανερές κινήσεις τοῦ συγγραφέα εἶναι καί αὐτές οἱ αἰρετικὲς του θέσεις, τίς ὁποῖες ἀνακοινώνει μέ καύχησιν, δημόσια.

Β'

Σάν τόν κακὸ σπορέα τῆς παραβολῆς⁽⁴⁵⁾ συνεχίζει τὴ σπορά ζιζανίων. Ἀβασάνιστα καί χωρὶς νά κατοχυρώνει τὴ γνώμη του, ἀπαξιώνει καί εὐτελίζει τόν Χριστό καί τήν Πίστη μας (γιά ἄλλη μιὰ φορά ἀκόμη) μέ τὴ μηδενιστικὴ του ἐξαγγελία: «Δέν μοιάζει *καθόλου δῶρο* ἢ χάρισμα γιά τόν ἄνθρωπο *νά ὑπάρχει σέ ἀτέρμονα χρόνο* καί δίχως προοπτικὴ τελευτῆς – τὸ ἐννόημα γεννάει μᾶλλον *πανικὸ παρά ἐλπίδα* καί παραμυθία. *Ἀσύγκριτα πιὸ παρήγορο* νά ὀδηγεῖ *ὁ θάνατος σέ ἀνυπαρξία* καί *ὄχι σέ «αἰώνια ζωὴ» ὄχι σέ ὑπαρξιν «εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων»*».⁽⁴⁶⁾

Δέν θά ἀφήσω μετέωρο καί ἀναπάντητο τὸ θέμα αὐτό, τὸ ὁποῖο συνδέεται ἄμεσα μέ τὰ προηγούμενα τοῦ γράμματος αὐτοῦ. Δέν θά τὸ ἀναπτύξω, ἀλλὰ θά στιγματίσω αὐτὴ τὴν αἰρετικὴ θέση. Κατ' ἀρχάς, γνωρίζομε τρεῖς καταστάσεις: α) *Πρὸ πάντων τῶν αἰώνων*. Ἀντιστοιχεῖ στό πρό τῆς δημιουργίας διάστημα, τὸ ὁποῖο *δέν εἶχε ἀρχή*. β) Ἐμεῖς, ἐπεξηγεῖ ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Ἅγιος Φώτιος, «*βρισκόμαστε στό τέλος τῶν αἰώνων*, ὅσοι ταχθήκαμε νά παρακολουθοῦμε τόν παρόντα κόσμον...» καί γ) «ὡς *αἰῶνες πού ἔρχονται*, πρέπει νά ἐννοήσουμε ἐκείνους, ὅσων ἡ φύσις συμπαρατείνεται μέ τὴν ἀδιάδοχον ἀπόλαυσιν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν... Καί ἂν θέλεις, στοὺς αἰῶνες πού προχωροῦν πρὸς τὸ τέλος τοὺς διανύομε τὴ ζωὴ μας με φθαρτὸ σῶμα, ἐνῶ σ' αὐτοὺς πού ἔρχονται, ἀλλάζοντας τὴ φθορά μέ ἀφθαρσίαν, θά ζήσωμε ἔτσι τὴ *δίχως τέλος ζωὴ*».⁽⁴⁷⁾

Ἡ ἀπιστία στὴ μέλλουσα ἀτελεύτητη ζωὴ προϋποθέτει καί ἀπιστία στὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι «*ἀκούσαντες ἀνάστασιν νεκρῶν* οἱ μὲν *ἐχλεύαζον*, οἱ δὲ εἶπον· (στόν Ἀπ. Παῦλον) ἀκουσόμεθα σου πάλιν περὶ τούτου».⁽⁴⁸⁾ Καί ἐξ Ἀθηνῶν σήμερον ἀκούγεται *ὁμοία χλεύη*: «*Αὐτά* εἶναι *ἄλλων ἐποχῶν*».⁽⁴⁹⁾ Ποιόν ἔχει ἀποδέκτη; Τὸν ἴδιον τόν Χριστό μας, ὁ ὁποῖος εἶπε: α) «Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα, *εἰς τοὺς αἰῶνας*. Ἀμήν».⁽⁵⁰⁾ β) «Ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καί πιστεύων τῷ πέμψαντι με *ἔχει ζωὴν αἰώνιον*».⁽⁵¹⁾ γ) «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καί πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει *ζωὴν αἰώνιον*».⁽⁵²⁾ δ) Ὅποιος ἀφήσει «οἰκίαν ἢ ἀδελφούς ἢ ... (θά λάβει) ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ... καί ἐν τῷ *αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον*».⁽⁵³⁾ ε) «Πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν (τόν Χριστόν) μὴ ἀπόλλυται, ἀλλ' ἔχει *ζωὴν αἰώνιον*».⁽⁵⁴⁾ κ.λ.π. Στὴν Ἀποκάλυψιν: «Καί ἐγενόμην νεκρὸς καί ἰδοὺ ζῶν εἰμι *εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*».⁽⁵⁵⁾ Σύμφωνα μέ τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Γιανναρᾶ θά πρέπει νά βγάλουμε ἄχρηστο καί τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας, γιατί διακηρύττει: «*Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν*». Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ἀκτινογραφεῖ τὴν περίπτωσιν: α) «Γνώρισμα τοῦ σαρκικοῦ ἀνθρώπου, θέλει *τὴν μετὰ ἐδῶ ζωὴν* νά εἶναι *μηδέν*».⁽⁵⁶⁾ β) «*Οἱ ράθυμοι, κυριευμένοι ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς πονηρῆς συνειδήσεώς τους, ἐπειδὴ δέν θέλουν νά ὑπάρχει οὔτε κρίσις, οὔτε ἀνταπόδοσις, αὐτοὶ πού θέλουν αὐτὸ καὶ διδάσκουν, μὴ ἀποβλέποντας στὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνοντας τὴ δικὴν τους θέλησιν*».⁽⁵⁷⁾

Δέν συζητοῦμε, λοιπόν, γιά ἓνα ἀκούσιο ὀλίσθημα, λόγῳ κεκτημένης ταχύτητος ἐκδόσεων, ἄρθρων, συνεντεύξεων καί βιβλίων. Βλέπομε μιὰ ἐνορχηστρωμένη προσπάθεια ἀποδόμησης τῆς Πίστεώς μας (ἄλλα ἀπ' αὐτὰ πού τόν ἐνοχλοῦν εἶναι: ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶναι Ἀειπάρθετος καί ὁ συχνὸς δοξασμὸς τῆς ἀπὸ τὴν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Φιλοκαλία, ἡ ἀκολουθία τῆς Θείας Μεταλήψεως, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ἐνῶ δέν διστάζει νά ἐμπαίζει τοὺς Ἀρχιερεῖς⁽⁵⁸⁾ κ.λ.π.). Κατὰ τόν Ἅγιο Γρηγόριον τόν Θεολόγον, οἱ Ἅγιοι μαρτύρησαν «*ἴσως γιά μιὰ συλλαβὴ... γιά νεῦμα ἓνα*».⁽⁵⁹⁾ Ἐμεῖς μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θά σιωπήσουμε; Σπουδαῖα ἡ ἐπισήμανσις τοῦ Ἁγίου

Ίσιδώρου, πού μιλοῦσε καί ἔγραφε μέ παρρησία: «Όταν ἀδικούμεστε ἐμεῖς, ἡ πραότητα εἶναι πάρα πολύ χρήσιμη. Όταν ἀδικεῖται ὁ Θεός, ὁ θυμός (μέ διάκριση) εἶναι ωραιότερος ἀπό τήν ἐπιείκεια».⁽⁶⁰⁾ Μέγιστη εὐθύνη ἀναλογεῖ στούς ἱερεῖς καί ἐπισκόπους «τοῦ φυλάξει καί καταρτίσαι λαόν»⁽⁶¹⁾ ὥστε νά μήν εἶναι εὐκολη λεία αἰρετικῶν κηρυγμάτων καί θέσεων.

Καί μόνον αὐτά πού σοῦ ἔγραψα, Ἀθανάσιε, ἐκθέτουν τόν Καθηγητή καί τόν καταβιβάζουν σέ θρανίο «ἀδιάβαστου μαθητή», ἐν σχέσει μέ τά θεολογικά θέματα. Θά ἀπεκόμιζε νομίζω πολύ μεγάλο ὄφελος ἂν ἔκανε πράξη τήν προτροπή τοῦ Ἀγίου Ίσιδώρου πρὸς Ἀδαμάντιον: «Διάβαζε λοιπόν γιά νά μαθαίνεις. Ἄν ὅμως δέν θέλεις νά γνωρίζεις, μή διαβάζεις, γιά νά μήν κατηγορεῖσαι ὅτι ἀγνοεῖς αὐτά πού διαβάζεις».⁽⁶²⁾ Ἡ καλύτερα θά ἔπρεπε νά τοῦ ἀπευθύνουν ἐκεῖνο τό βαθυστόχαστο παροιμιώδη λόγο τοῦ περίφημου Ἀπελλῆ πρὸς ἕναν σανδαλοποιό πού θεώρησε τόν ἑαυτό του σπουδαῖο, καί ἄρχισε νά κάνει κριτική, ἐκτός ἀπό τά πέδιλα, γιά ὅλη τή σύνθεση του διάσημου ζωγράφου: «Ἀχρι πεδίων καί μέχρι σφυρῶν (μέχρι τά πέδιλα καί τούς ἀστραγάλους) ὦ βέλτιστε· οὐ γάρ θέμις σοι (:δέν σοῦ ἐπιτρέπεται) πέραν τούτων χωρεῖν».

Τονίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Ἦλθαν τά γηρατεῖα. Ὁ κήρυκας σαλπίζει ἀναχώρηση».⁽⁶³⁾ **Θά ἦταν μεγαλειώδης πράξη ἐκ μέρους τοῦ κ. Καθηγητή νά ἀναλάβει τίς εὐθύνες του.** Λάθη κάνουμε ὅλοι. Ὅμως πρέπει νά τά ἀναγνωρίζομε καί νά ζητοῦμε συγγνώμη καί ἀπό τόν Θεό (διά τοῦ πνευματικοῦ) καί ἀπό τούς ἀνθρώπους. Νά ζητήσῃ δημόσια συγγνώμη γιά τά σοβαρά λάθη του, καί νά ἀποσύρει ὅλα τά ἐπίμαχα σημεῖα ἀπό τά βιβλία του, γιά νά μήν συμπαρασύρει ἀστήρικτες συνειδήσεις σέ αἰρετικές δοξασίες. Θά χειροκροτούσαμε καί θά πανηγυρίζαμε ὅλοι! Κυρίως ὁ Κύριος καί Σωτῆρας μας Ἰησοῦς Χριστός μαζί μέ τόν ὁποῖο πρέπει δόξα στόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα «νῦν καί ἀεὶ (:τόρα καί πάντοτε) καί εἰς τούς ἀκαταλήκτους αἰῶνας. Ἀμήν».⁽⁶⁴⁾

Παραπομπές – Σημειώσεις

(1) πρβλ. Ψαλμ. 36 (37),2.

(2) Ἡσαΐας 1,21.

(3) Χρήστου Γιανναρά. Ἐνάντια στή θρησκεία. Ἐκδόσεις Ἰκαρος 2007.

(4) Ἀγίου Φωτίου Πατριάρχου Κων/πόλεως. Τά Ἀμφιλόχεια. Ἐκδόσεις ΕΠΕ 1997, τόμος 1 σελ. 84.

(5) Ἐνθα ἀνωτέρω (ξ.ά.) σελ. 67.

(6) ξ.ά. σελ. 69.

(7) «Ἐνάντια ...» μνημ. ἔργο σελ. 274.

(8) ξ.ά. σελ. 275

(9) Α΄ Βασιλ. 17,4.

(10) Παροιμ. 14,7.

(11) Ἀγίου Ίσιδώρου Πηλουσιώτου. Ἐπιστολές. ΕΠΕ 2000, βιβλίο Ε΄ σελ. 279 (Στόν ἐπίσκοπο Ἰσίδωρο). Τά περισσότερα παραθέματα εἶναι αὐτοῦ τοῦ Ἀγίου, καί τοῦ Ἀγίου Φωτίου, διότι οἱ περισσότεροι παραπέμπουν μόνο στούς γνωστούς Μεγάλους Πατέρες, καί σχεδόν ποτέ σ' αὐτούς.

(12) Ματθ. 6,9-13.

(13) Λουκ. 15,11-32.

(14) Φιλιπ. 2,8.

(15) Λουκ. 1,38.

(16) Λουκ. 2,29.

(17) Ρωμ. 1,1.

(18) Ἰακ. 1,1.

(19) Β΄ Πέτρου 1,1.

(20) Ἀββᾶ Δωροθέου. Φιλοκαλία. ΕΠΕ 1981, Περὶ συνειδήσεως σελ. 324.

(21) Ἀγ. Ἰσιδώρου Πηλ. Ἐπιστολές. ΕΠΕ 2000, βιβλίο Ε΄ σελ.65.

(22) Α΄ Τιμοθ. 1,15.

(23) Ἀποκάλ. 1,5.

(24) Ματθ. 9,13. Μάρκ. 2,17. Λουκ. 5,32.

(25) Ματθ. 26,28.

(26) Ἰωάν. 20,23.

(27) Λουκ. 24,47.

(28) Λουκ. 15,7.

(29) Ματθ. 9,2-7. Μάρκ. 2,5-12. Λουκ.5, 20-25.

(30) Λουκ. 15,11-32.

(31) Ἰωάν. 5,14.8,11.

(32) Λουκ. 17,3-4.

(33) Λουκ. 23,34.

(34) Ματθ. 6,14-15.18,35. Μάρκ. 11,25-26.

(35) Ψαλμ. 50(51),1.

(36) Ψαλμ. 50(51),9.

(37) Ψαλμ. 31(32),1.

(38) Ψαλμ. 24(25),18.

(39). Μάρκ. 1,5.

(40) Ἰακώβου 5,16.

(41) Ἀγίου Φωτίου ξ.ά. σελ.342.

(42) «Ἐνάντια ...» ἑ.ἀ. βλ. σελ. 186 παραπομπή 45, ὅπου συνιστᾷ στὸν ἀναγνώστη βιβλία σεξολογίας.
 (43) Α΄ Βασιλ. 17, 26.
 (44) Ὁσιος Θαλάσσιος ὁ Λίβυος. Φιλοκαλία. Ἐκδόσεις « Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας » 1991. Τόμος Β΄ σελ. 288.
 (45) Ματθ. 13,25.
 (46) «Ἐνάντια ...» ἑ.ἀ. σελ. 274.
 (47) Ἀγ. Φωτίου ἑ.ἀ. σελ. 115, 117.
 (48) Πράξ. 17,32.
 (49) «Ἐνάντια ...» ἑ.ἀ. σελ. 274.
 (50) Ματθ. 6,13.
 (51) Ἰωάν. 5,24.
 (52) Ἰωάν. 6,54.
 (53) Μάρκ. 10, 29-30. Ματθ. 19, 29-30. Λουκ. 18, 29-30.
 (54) Ἰωάν. 3,15 καὶ 16.
 (55) Ἀποκ. 1,18. Ἡ ἔκφραση «εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» ἀναφέρεται 14 φορές στὴν Ἀποκάλυψη.
 (56) Ἀγ. Ἰσιδώρου Πηλ. ἑ.ἀ. βιβλίο Γ΄ σελ. 279.

(57) Ἀγ. Ἰσιδώρου Πηλ. ἑ.ἀ. σελ. 461.
 (58) Εἰδικὰ γιὰ τὸν διασυρμό καὶ ἐμπαιγμό τῶν ἀρχιερέων βλ. σελ. 165, 166 τοῦ μνημ. ἔργου του, ὅπου ἀναφέρει σχετικά μέ τὴν ἀγαμία τῶν Ἀρχιερέων: «Καὶ ὅταν ὅλη αὐτὴ ἡ αὐτονόητη προγραμματικὴ καὶ θεσμοποιημένη κολακεία τῶν ναρκισσιστικῶν ὀρμεμφύτων τοὺς συνοδεύεται ἐπιπλέον ἀπὸ σεξουαλικὴ στέρηση» ... «Ἀλλὰ δέχτηκαν τὴ σεξουαλικὴ στέρηση προγραμματικὰ ὡς προϋπόθεση καριέρας: ἀνόδου σε ἐξουσιαστικὰ θρησκευτικὰ ἀξιώματα».
 (59) Ἀγ. Γρηγορίου Θεολόγου. Ἐκδόσεις ΕΠΕ 1985, τόμος 9 σελ. 209.
 (60) Ἀγ. Ἰσιδώρου Πηλ. ἑ.ἀ. βιβλίο Ε΄ σελ. 209.
 (61) Ἀγ. Γρηγορίου Θεολόγου. ΕΠΕ 1986, τόμος 10 σελ. 104.
 (62) Ἀγ. Ἰσιδώρου Πηλ. ἑ.ἀ. σελ. 65.
 (63) Ἀγ. Γρηγορίου Θεολόγου ἑ.ἀ. σελ. 429.
 (64) Ἀγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ ἑ.ἀ. σελ. 450.

«Καὶ ἂν ὁ συγγραφέας τὰ ἔγραψε παίζοντας, τοῦ διέφυγε σέ ποιά φρικτὰ παιχνίδια παίζει μέ χαρά. Ἄν πάλι τὰ ἔγραψε σοβαρά, ἅς μάθει ἐκ τῶν ὑστέρων τῇ βλασφημίας του· γιατί δέν θά ἐκστόμιζε τὴ δυσέβειά του, περιμένοντας τώρα τὴν ἀναίρεση ὅσων εἶπε». (Ἀγίου Φωτίου Πατριάρχου Κων/πόλεως. Τὰ Ἀμφιλόγια. Ἐκδόσεις ΕΠΕ 2001, τόμος 3 σελ. 539)